

Ibrica Jusic

Bezimenoj

Starinska ura na ormaru spava
kazaljke njene vec se rdjom zute
umorna lampa tiho ocrtava
prostore uske, samotnicke pute
Ja ne znam gdje sam, nesto tamno slute
umorne oci, noc je topla, plava
tako je tesko kada stvari sute
i kada se mijesa proslost, san i java
Ref.

Pa gasim staru lampu, sklapam oci
nitko mi nece u posjete doci
ni tat, ni gost, ni drug, ni draga zena
Naslonim glavu na krilo samoci
i slusam zvizduk vlakova u noci
o gdje si sada, gdje si bezimena
Ref.